

cesní, nýbrž i subjektivní materiální právo na potrestání obviněného (srov. Boh. A 7913/29). Má tedy takový poškozený v trestním řízení policejním, konaném o přestupcích zák. č. 221/1924 Sb., které trestají podle § 263 polit. úřady I. stolice, z jejichž nálezů lze se odvolati k polit. úřadům II. stolice, a jež se provádí podle ustanovení uh. pol. tr. řádu, postavení strany, které přísluší z osvobozujícího rozsudku odvolati se v neprospěch obviněného k polit. úřadu II. stolice.

Podle obsahu správních spisů učinila stěžující si pojišťovna trestní oznámení pro porušování předpisů zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., na základě jichž bylo zahájeno proti Š. G. trestní řízení, v němž vystupovala pojišťovna v zastoupení žaloby jako poškozená, dovozujíc, že nezákonným způsobem přihlášek a odhlášek zaměstnanců firmy G. Jonáš byla porušována, resp. ohrožována ve svých právech prováděti pojištění, zejména předpisovati náležitě pojistné.

Jestliže žal. úřad upřel pojišťovně odvolací právo z jeho osvobozujících rozsudků a tím postavení procesní strany, vycházející z právního názoru, že jest pouhou denunciantkou, které takové právo nepřisluší, jest tento jeho právní názor podle hořejších úvah mylný a odporuje zákonu.

Dovolává-li se žal. úřad v odvodním spise na oporu uvedeného svého názoru zdejšího nálezu z 23. správně 25. října 1923 č. 17647, Boh. A 2797/23, přehlíží, že nálezu tento týká se postavení okr. nem. pokladny v policejním trestním řízení podle právního řádu platného v zemích historických, v němž však není právní normy, která by jí postavení strany v takovém řízení přiznávala, jako je tomu podle ustanovení uh. pol. tr. řádu, takže v zemích historických má ovšem postavení pouhého oznamovatele. Další rozhodnutí, jež žal. úřad v odvodním spise cituje, buď vůbec neexistují, jako domnělý nálezu z 15. října 1923 č. 16647, nebo týkají se věcí, jež s otázkou, o kterou jde, nemají nic společného (č. 6098/24 a 18.433/25).

Ježto právní názor žal. úřadu, na kterém spočívají jeho právní poučení, připojená k nař. rozhodnutím, že stěžující si pojišťovně právo odvolací z jeho osvobozujících rozsudků nepřisluší, není ve shodě se zákonem, byla nař. rozhodnutí zrušena pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss, aniž nss mohl se zabývatí námitkami, čelícími proti meritornímu obsahu nař. rozhodnutí.

Č. 11.540.

Stavební právo (Slovensko). — Řízení správní:
* Předpisuje-li stavební statut (stavební řád) minimální šířku ulic a stanoví-li určitý rozsah stavebních parcel, chrání tím nezadatelný veřejný zájem, jehož je oprávněn odvolací úřad dbáti ve smyslu § 81 odst. 2 nař. č. 8/1928 Sb. i v neprospěch odvolatele.

(Nálež ze dne 10. listopadu 1934 č. 21.054.)

Prejudikatura: srv. CCCCXXXIII/1932, Boh. A 10.340/33.

Věc: Bedřich B. a spol. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o parcelační povolení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na žádost dnešních st-lů jakožto majitelů pozemků mezi třídou P.-ou a ulicí B.-ou v K. udělil městský notářský úřad povolení k rozdělení pozemků st-lů za určitých podmínek. K odvolání st-lů, jež směřovalo pouze proti některým podmínkám k povolení parcelačního připojení, a k odvolání souseda, který si stěžoval, že nebyla současně s parcelačním povolením vyřešena otázka plotu na straně jeho pozemků, sousedících s pozemky st-lů, zrušil zem. úřad v Bratislavě výměrem z 11. ledna 1932 podle § 81 nař. č. 8/1928 napadené rozhodnutí a zároveň žádost o povolení parcelace i odvolání souseda zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podána jest stížnost majitelů pozemků, o jejichž rozdělení bylo žádáno.

Na prvním místě slušelo nss-u zabývat se námitkou, jež se snaží dovoditi ze zastaralosti stav. statutu města Košic a z dlouholeté praxe, jež prý v mnohém směru podnikání stavebnímu ulehčila, že stavební statut není již ve svém původním znění platným právním předpisem, ježto doznal obyčejovým právem změny. Než stížnost neuvádí, které jednotlivé předpisy stav. statutu města K. jsou obyčejovým právem pozměněny a co z domnělé změny plyne pro st-le, takže soudu není možno tuto námitku řádně přezkoumati (§ 18 zák. o ss). Že pak právní norma (v daném případě stav. statut města K., schválený min. vnitra dne 2. června 1885 č. 55.802/II/1880) nepozbývá platnosti již tím, že od jejího vzniku uplynula delší doba, je nepochybné.

Nejzávažnější námitka stížnosti obrací se proti tomu, že žal. úřad zrušil výměr nižší správní stolice ve směru, ve kterém nikým nebyl brán v odpor, ježto odvolání st-lů domáhala se jen změny určitých podmínek parcelačního povolení a odvolání souseda se týkalo jen jeho soukromoprávních nároků a bylo ostatně nař. rozhodnutím výslovně zamítnuto. V tomto překročení žádosti interesovaných stran vidí stížnost nezákonnost.

Výrok žal. úřadu je opřen o § 81 nař. č. 8/1928, který ve svém odst. 2 ustanovuje, že ve věci, na jejímž konečném vyřízení není veřejný zájem zúčastněn, jest odvolací úřad, pokud není jinak stanoveno, vázán návrhem odvolání a může změnit rozhodnutí v neprospěch odvolatele jen k odvolání odpůrcem souběžně projednávanému.

Ze správních spisů vychází najevo, že proti parcelačnímu povolení odvolali se jednak dnešní st-lé, kteří se bránili výhradně proti určitým podmínkám tohoto povolení, jednak soused, který navrhoval zrušení parcelačního povolení proto, že bylo vydáno na základě neplatného stav. statutu a že nebyla vyřešena otázka plotu mezi pozemky st-lů a jeho vlastními. Odvolání sousedovo bylo nař. rozhodnutím v obojím směru zamítnuto, takže zřejmě nemohlo býti žal. úřadu podnětem k tomu, aby výměr nižší správní stolice, pokud se týkal st-lů, změnil. Dlužno tudíž míti za to, že žal. úřad cítil se jako odvolací úřad oprávněným při příležitosti vyřizování odvolání st-lů podle předpisu odst. 2 § 81 nař. č. 8/1928 v této věci reformovati rozhodnutí první stolice, nehledě k odvolacímu petitu, v neprospěch odvolatelů proto, že na konečném vyřízení věci je zúčastněn také veřejný zájem. Otázkou, kdy a do jaké míry může odvolací stolice podle cit. ustanovení změnit in pejus rozhodnutí nižší instance, zabýval se nss ve svém odborném plenu z 19. prosince

1932 a v nál. Boh. A 10.340/33. V tomto nálezu, na jehož bližší odůvodnění se podle § 44 j. ř. pro ss odkazuje, vyslovil soud, že odvolací úřad, rozhoduje o odvolání podle § 81 nař. č. 8/1928, je oprávněn změnit z úřední moci výrok první stolice v neprospěch odvolatele jen v těch případech a potud, kdy a pokud podle předpisů neb intencí speciálního zákona správního jde o veřejný zájem nezadatelný.

Vycházejí z téže zásady, musel soud zkoumat, zda v daném případě šlo o takový nezadatelný zájem. St-lé ucházeli se v řízení správním o povolení k rozdělení svých pozemků. O této věci jedná částka II. stav. statutu města Košic (§§ 12 až 16). Podle důvodů nař. rozhodnutí opírá žal. úřad své oprávnění změnit rozhodnutí nižší správní stolice v neprospěch odvolatele jednak o § 13, jednak o § 14. V § 13 statutu je předepsána šířka ulice nejméně 12 m, je-li ulice nejvýše 100 m dlouhá, při ulici delší a s čilejší dopravou nejméně 15 m. Paragraf 14 pak stanoví, že prostor určený k rozdělení, má být rozdělen na staveniště tak, aby průčelí každého staveniště bylo nejméně 14 m, hloubka pak nejméně 20 m dlouhá. Nižší správní úřad však těchto předpisů nedbal a povolil parcelaci při ponechání ulice jen 10 m široké. Rovněž šířka a hloubka nových parcel neodpovídá citovanému předpisu § 14.

Otázka, kterou nutno řešiti, je tedy, zda §§ 13 a 14 stavebního statutu chrání nezadatelné zájmy veřejné. Soud musel na tuto otázku odpovéděti kladně. Citovaná ustanovení stav. statutu, která nepochybně jsou dána v zájmu veřejném, předepisují minimální šířku ulic a minimální rozsah stavebních parcel. Hranici takto pro svou činnost stanovenou musí příslušný úřad zachovati, nemaje možnosti podle konkrétního případu činiti odchylky ve prospěch stran. Úvaha úřadu o tom, zda je vhodné a účelné, resp. zda vyhovuje veřejnému zájmu, aby ulice byla alespoň tak široká a rozsah stavebních parcel alespoň takový, jak je to v §§ 13 a 14 stav. statutu určeno, je vyloučena, ježto míra ochrany veřejných zájmů je všeobecně závaznou normou pevně fixována. Takovýmto konkrétním předpisem stav. statutu vyznačený rozsah ochrany veřejných zájmů tvoří nezadatelný veřejný zájem, k němuž je vyšší správní úřad oprávněn podle § 81 odst. 2 nař. č. 8/1928 Sb. přihlížeti i v neprospěch odvolatele. Zda lze spatřovati veřejný zájem nezadatelný ve smyslu § 81 odst. 2 cit. nař. č. 8/1928 Sb. i v těch případech stavebního statutu, jež dávají úřadu možnost v určitých případech voliti řešení nejvhodnější v rámci hranic, předpisem stanovených, o tom netřeba v případě dnešním uvažovati, ježto stačí zjistiti, že při předpisu, který ukládá úřadu povinnost zachovati se určitým způsobem bez možnosti jinakého řešení, jako je tomu právě při ustanovení §§ 13 a 14 stav. statutu, je nezadatelný zájem veřejný dán. Se stejného hlediska vychází i žal. úřad v nař. rozhodnutí. Ježto pak toto hledisko odpovídá zákonu, je příslušná námitka stížnosti, založená na opačném právním názoru, nepodstatná.

Stížnost obrací se kromě toho i proti názoru žal. úřadu, že město při širokých ulicích obdrží větší výhody, tvrdíc, že naopak přinášejí široké ulice pro město větší náklady, spojené s jejich udržováním. Soud nemohl však shledati, že by tato námitka byla způsobila prokázati nezákonnost nař. rozhodnutí. Byl-li totiž žal. úřad podle toho, co bylo uvedeno, oprávněn ke změně rozhodnutí první stolice z toho důvodu, že toto

rozhodnutí bylo v rozporu s výslovným předpisem stav. statutu o šířce ulic, pak je zcela nerozhodné, zda široká ulice je pro město výhodnější či nikoli, nehledíc ani k tomu, že ujímati se práv obce není věcí st-lů. Postrádá tedy i tato námitka důvodnosti a proto bylo stížnost zamítnouti.

Č. 11.541.

Stavební právo. — Řízení před nss-em. — Řízení správní: Legitimace obce a sousedů k námitkám, že vyšší instance stavební nevzala zřetel k veřejným zájmům — věty jako u Boh. A 7915/29, 3505/24.

(Nález ze dne 14. listopadu 1934 č. 21.233.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 1810/23, 4414/25.

Věc: Město K. (adv. Dr. Otto Scheiter z Karl. Varů), Hugo H. a Dr. Max T. v K. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Alf. a Annu L. adv. Dr. Heřman Becker z Falknova n. O.) o stavební povolení.

Výrok: Stížnosti se z části odmítají pro nepřipustnost, z části zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 20. září 1931 žádali manželé Alfred a Anna L.-ovi městskou radu v Karlových Varech o udělení stavebního povolení pro stavbu vily o čtyřech poschodích na parcelách č. 622/11 a 629/4, upozorňující zároveň, že pro stavbu hodlají využítí výhod zákona o stav. ruchu. Když se stalo pro uvedené staveniště pravoplatným určení stav. čáry a stav. úrovně, konáno bylo o žádosti dne 2. června 1932 komisionelní jednání. Při něm prohlásil úřední stavební znalec, že projektovaná stavba je technicky proveditelná, že však s jejím zřízením nelze souhlasit z veřejného ohledu, neboť zřízení novostavby předpokládá existující silnici, čehož v daném případě není, a není také dána garancie, že by v dohledné době zřízena byla, pročež není také hotova kanalisace, vodovod a vedení pro světlo. K tomuto prohlášení připojili se i zástupcové obce. Zástupce pozvaných sousedů Dra Maxe T. a Hugo H., připojiv se k vývodům úředního znalce, vznesl kromě toho při komisi námitku, že stavba je nepřipustná i proto, že nebylo dosud provedeno předepsané řízení pro změnu polohového plánu. Zástupce stavebníka opřel se o rozhodnutí zem. úřadu ze 14. ledna 1932, jímž bylo pravoplatně vysloveno, že staveniště není zahrnuto do plánu polohy, a dovolal se jinak § 61 zák. o stav. ruchu, podle něhož je přípustno stavěti i při prozatímní komunikaci, která v daném případě je k dispozici; úhradu udržovacích výdajů na silnici, kanalisaci a vodovod projevil ochotu zabezpečiti.

Výměrem z 16. června 1932 zamítla městská rada v K. žádost manželů Alfreda a Anny L.-ových v podstatě proto, že požadavek § 61 zák. o stav. ruchu není v daném případě splněn, neboť promenádní cesta, kterou má stavebník na mysli jako prozatímní komunikaci, je nesjízdná, takže nevyhovuje § 61 zák. o stav. ruchu, kromě toho že není v této cestě zřízena kanalisace, vodovod a vedení pro přívod světla, a konečně